

## וישב חט"ו שיחה ב'

"ביקש יעקב לישב בשלוחה", שרצה את השלום ושלוחה דבחי' תענוג עצמי שבמצוות, ולכן "קפץ עליו

רוגזו של יוסף" - כי גילוי התענוג עצמי הוא ע"י בירור המדרגה הכי תחתונה.

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו". ברש"י: "ביקש יעקב לישב בשלוחה קפצה עליו רוגזו של יוסף, לא דיין

לצדיקים מה שמתקן להם בעולם הבא אלא שמבקשים לישב בשלוחה בעולם הזה".

והנה מלשון רש"י משמע ששיביה בשלוחה הוא דבר רצוי, ורק שבכלל הרי זה שייך רק לעולם הבא, אך

לאחר "רוגזו של יוסף" הגיע יעקב לשלוחה בעולם הזה, בארץ מצרים.

והביאור בזה: בענין המצוות, הנה שכר מצוה הוא ענין צדדי מהמצוה, ד"אין הקב"ה מקפח שכר כל

בריה". אך מכל מקום השכר שייך למצוה, דמשכרה נדע מהותה. והמצוות הם רצון שלמעלה משכל, אך

לפעמים מתלבש הרצון בשכל.

והוא מפני שרצון העליון הוא שבכל מדריגה יורגש הטוב דהמצוה, ולכן באה המצוה בשכר ובטעם. אך

עצם הטוב, התענוג עצמי דמצוות יתגלה לעתיד לבוא דוקא. וישנם צדיקים גדולים שזוכים ל"עולמך

תראה בחיך", שהתענוג העצמי דמצוות מתגלה להם בעולם הזה.

אך כדי להרגיש את התענוג עצמי צריך (א) להיות בתכלית הביטול (ב) ושרצון ותענוג האדם יהי' רצון

ותענוג ה'.

וזוהו "שלום רב לאוהבי תורתך", שע"י "אוהבי תורתך", ש"תורה" הו"ע הביטול בתכלית ד"תען לשוני

אמרתך", ואוהב את התורה מפני שהתורה היא תענוג ה' - "תורתך", נעשה "שלום רב", המשכת השלום

שהו"ע הבירור בכל מקום ואפילו בת"ח, שמתגלה בהם אמיתית השלום שבתורה שמושרשת בעצמות

שלכן בכוחה לחבר אלוקות והעולם.

וזוהו "ביקש יעקב לישב בשלוחה", שרצה את השלום ושלוחה שמתגלה בבירור המדרגה הכי תחתונה (שאז

מתגלה תענוג עצמי שיכול להתגלות בכל מקום). אך לא היה יכול להגיע לזה עד "רוגזו של יוסף", שהוא

תכלית הירידה שדוקא על ידי ירידה זו היה בירור המדרגה הכי תחתונה.